

ពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ

ពិធីភ្ជុំបិណ្ឌ ឬបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ យើងធ្វើនៅខែកទ្របទ ចាប់ពីថ្ងៃ១រោច ដល់១៥រោច ពោលគឺនៅពេលរោច (ពេលងងឹត) រៀងរាល់ឆ្នាំ។ ក្នុងរយៈពេល១៥ថ្ងៃ នៅតាមវត្តត្រូវ រៀបពិធីជាប់រហូតមិនអាចដាច់បានទេ ដូច្នោះហើយបានជាឲ្យមានវេនអ្នកកាន់បិណ្ឌ។ ប្រសិន បើគ្មានអ្នកជួយកាន់បិណ្ឌទេ អ្នកភូមិដែលជាចំណុះជើងវត្ត ពិបាកនឹងរៀបចំ។ ពិធីត្រូវតែ ធ្វើនៅវត្ត ពុំអាចធ្វើនៅផ្ទះបានឡើយ។ សូមបញ្ជាក់ថា បុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌនេះ បើខ្មែរនៅខេត្ត សុរិន្ទ និងនៅកម្ពុជាក្រោម គេហៅ "បុណ្យដួនតា"។

អ្នកកាន់វេនបិណ្ឌចាប់ផ្តើមរៀបចំពិធីពីថ្ងៃរសៀល រហូតដល់ថ្ងៃបន្ទាប់មួយព្រឹកទៀត។ កិច្ចនៃពិធីមានច្រើន ប៉ុន្តែកិច្ចដែលសំខាន់សម្រាប់ភ្ជុំបិណ្ឌ គឺគេធ្វើនៅពេលមុនថ្ងៃរះ។ របៀបរៀបចំពិធីអាស្រ័យទៅលើវត្ត និងតំបន់នីមួយៗ។ ពីព្រោះទំនៀមនៅតំបន់មួយអាច ខុសពីតំបន់មួយ មិនដូចគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ។ ករណីនៅវត្តប្រដាក់ដែលស្ថិតនៅតំបន់អង្គរ ក្នុងខេត្តសៀមរាប ពេលល្ងាចអ្នកភូមិគេរៀបចំពូតបាយបិណ្ឌទុក។ គេរៀបចំបាយបិណ្ឌ ដាក់នៅលើចាន ឬថាស ដោយមានលម្អផ្សេងៗ។ បាយបិណ្ឌត្រូវតែធ្វើអំពីអង្ករដំណើប។ គេពូតបាយបិណ្ឌតូចៗ ពីព្រោះគេជឿថាមាត់ប្រេតដែលគេបញ្ជូនបាយបិណ្ឌទៅនោះតូចៗ។

គោលបំណងធំនៃភ្ជុំបិណ្ឌ គឺបញ្ជូនកុសល ភ្ជាប់ជាមួយបាយបិណ្ឌទៅដល់ព្រលឹង ប្រេត ដើម្បីឲ្យបានទៅចាប់ជាតិថ្មី។ ប្រេត គឺជាព្រលឹងអ្នកដែលស្លាប់ ប៉ុន្តែនៅវិលវល់រង ទុក្ខវេទនា ពុំទាន់អាចទៅរកទីស្ងប់ ឬទៅចាប់ជាតិបាន។ អាចនិយាយថាធ្វើបុណ្យពុំបាន ល្អពីជាតិមុន។ គេបញ្ជូនកុសលនោះមិនសម្រាប់តែសាច់ញាតិទេ ពោលគឺជួយដល់ព្រលឹង របស់ប្រេតទាំងអស់ មិនថាសាច់ញាតិ ឬមិនសាច់ញាតិនោះទេ។

ពេលព្រឹកម៉ោង៤ ព្រះសង្ឃចាប់ផ្តើមសូត្រធម៌ រហូតដល់ម៉ោង៥ជិតកន្លះ ទើបគេនាំ គ្នាទៅដើរប្រទក្សិណ៣ជុំនៅព្រះវិហារ ដើម្បីបោះបាយបិណ្ឌ។ កន្លែងគេបោះបាយបិណ្ឌ មានគ្រប់ជ្រុង (ករណីនៅវត្តប្រដាក់ គេរៀបចំកន្លែងបោះបាយបិណ្ឌបានល្អ) ប៉ុន្តែពេល គេដើរដល់ទិសឦសាន គេឈប់មួយភ្លែត ដើម្បីនិយាយឧទ្ទិស ហើយបោះបាយបិណ្ឌ។ ពេលដល់ថ្ងៃជិតរះ អាចារ្យរៀបកិច្ចជាចុងក្រោយនៅទិសឦសាន ដើម្បីបញ្ជូនបាយបិណ្ឌ ទាំងអស់ដល់ព្រលឹងប្រេតទាំងឡាយ។ វត្តខ្លះនៅតំបន់អង្គរ គេធ្វើរានយមរាជនៅទិសឦសាន

អត្ថបទ៖ ពិធីបុណ្យភ្នំបិណ្ឌ

ហើយអាចារ្យរៀបកិច្ចចុងក្រោយនៅកន្លែងរាយមរាជនោះ។ គេរៀបកិច្ចនៅពេលព្រះអាទិត្យជិតរះនោះ ព្រោះជាវាលាមួយដែលភ្ជាប់ពីងងឹតទៅភ្លឺ ពោលគឺដូចជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីស្លាប់ និងកើត។ មានន័យថាប្រេតមានឱកាសអាចបានទៅចាប់ជាតិថ្មី។ ជំនឿនៅក្នុងសង្គមខ្មែរ យើងជឿថាទិស្បៀសានជាទិសសំខាន់ ពីព្រោះជាទិសដែលកើតឡើងវិញ។ ដូច្នោះហើយ យើងឃើញនៅក្នុងពិធីផ្សេងៗ គេតែងតែធ្វើអ្វីភ្ជាប់ទៅនឹងទិស្បៀសាន។ ឧទាហរណ៍ ភ្នំខ្សាច់ និងរាយមរាជ គេត្រូវរៀបនៅទិស្បៀសាន។ នៅក្នុងជំនឿខ្មែរ យមរាជជាទេពនៃសេចក្តីស្លាប់ផង និងកើតផង។

បាយបិណ្ឌ

លោកសូត្រធម៌នៃកិច្ចចាប់ផ្តើមពិធី

ដើរប្រទក្សិណនៅព្រះវិហារ

ទឹកនៃ្លងសម្រាប់បោះបាយបិណ្ណ

អាចារ្យរៀបកិច្ចជាចុងក្រោយនៅទិសឦសាន